

Rogatywka drużyn polowych "Sokół"

Przed wybuchem I wojny światowej, za zgodą władz austriackich, Polskie Drużyny Strzeleckie, Związek Strzelecki we Lwowie, Towarzystwo „Strzelec” w Krakowie, Drużyny Bartoszone i Polowe Drużyny Sokole, wystawione pod patronatem Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół” prowadziły przysposobienie wojskowe wśród młodzieży polskiej.

Od roku 1912 pojawiły się załączki munduru w organizacjach niepodległościowych w Galicji. Były to załączki munduru przyszłych Legionów Polskich. W 1912 roku rozważano różne projekty mundurów formacji strzeleckich. Wtedy to sięgnięto po wzór rogatywki, którą powszechnie uznawano za typowo polskie nakrycie głowy. Powstał projekt rogatywki sukiennej, miękkiej, w barwie szaroniebieskiej, o podwójnym sukiennym otoku, dającym zsuwać się na kark i uszy. To nakrycie głowy było bardzo praktyczne w zimie.

Związek Strzelecki, ze względów politycznych, był przeciwny wszelkim elementom mundurów. Samej czapce zarzucono pretensjonalność i teatralność. Czapka ta ustąpiła więc wkrótce miejsca klasycznej „Maciejówce” w Legionach Polskich. Niemniej jako jedyne nakrycie głowy Polowych Drużyn Sokolich była rogatywka bez daszka, utrzymana w konwencji krakuski, z wierzchem nie wychodzącym poza obwód otoku. Później rogatywka ta ewoluowała do czapki z daszkiem, ozdobionej kokardą narodową i

sokolim piórem z lewej strony.